

Sygn. akt II AKz 419/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Mirosław Ziąja

Sędziowie: SA Alicja Bochenek (spr.)

SA Małgorzata Niementowska

Protokolant: Magdalena Bauer

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Małgorzaty Bednarek

po rozpoznaniu w sprawie **J. M. (M.)**

podejrzanego o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., art. 294 § 1 k.k. i art. 273 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k., z art. 258 § 1 k.k. i inne

zażalenia obrońcy podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 18 czerwca 2014 roku, sygn. akt II Kp 364/14 (V Ds. 71/11/S)

w przedmiocie przedłużenia czasu trwania aresztu tymczasowego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Częstochowie w sprawie o sygn. akt II Kp 364/14 uwzględnił wniosek Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Częstochowie i przedłużył stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 27 marca 2014 roku, sygn. akt XI Kp 164/14 wobec podejrzanego J. M. – do dnia 25 września 2014 roku.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył obrońca podejrzanego, zarzucając mu:

a) naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez obrazę art. 257 § 1 k.p.k. polegającą na zastosowaniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania w sytuacji, gdy inne środki zapobiegawcze zabezpieczyłyby prawidłowy przebieg postępowania,

b) naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez obrazę art. 258 § 2 k.p.k. w zw. z art. 249 § 1 k.p.k., polegającą na zastosowaniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania z uwagi na grożącą podejrzанemu surową karę w sytuacji, gdy brak jest danych wskazujących na duże prawdopodobieństwo, iż podejrzany dopuścił się zarzucanych mu czynów.

Mając na względzie powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości poprzez odstąpienie od stosowania tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego J. M. i ograniczenie stosowania środków zapobiegawczych do środka w postaci dozoru Policji oraz zabezpieczenia majątkowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy podejrzanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Analizując rozważania zawarte w zaskarżonym postanowieniu dotyczące istnienia w tej sprawie przesłanki ogólnej i szczególnych stosowania tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego J. M., Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że są one trafne.

Wbrew twierdzeniom zawartym w zażaleniu uznać należało, że dowody zebrane na tym etapie postępowania przygotowawczego w pełni potwierdzają zasadność zaskarżonej decyzji w przedmiocie dalszego stosowania wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania. Fakt popełnienia przez podejrzanego zarzucanych mu przestępstw został w dużym stopniu uprawdopodobniony zebranymi w śledztwie dowodami, wskazanymi w motywach zaskarżonego orzeczenia, które przemawiają za istnieniem po stronie podejrzanego ogólnej przesłanki stosowania wszystkich środków zapobiegawczych uregulowanej w art. 249 § 1 k.p.k. Podkreślić przy tym należy, iż ocena co do wystąpienia przesłanki z art. 249 § 1 k.p.k. rzecz jasna nie oznacza rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie podejrzanego, gdyż będzie to możliwe dopiero po przeprowadzeniu postępowania sądowego, jeżeli prokurator zdecyduje się wnieść akt oskarżenia, a dokonana została jedynie w aspekcie zasadności przedłużenia środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na obecnym etapie postępowania przygotowawczego. Zaznaczyć również wymaga, że przy orzekaniu w przedmiocie środka zapobiegawczego ocena materiału dowodowego ogranicza się tylko do oceny stopnia prawdopodobieństwa, iż osoba oskarżona (w przedmiotowej sprawie podejrzana) popełniła przestępstwo - co nie jest równoznaczne z ustaleniem, że je popełniła, a ostateczna ocena dowodów może nastąpić dopiero przy wyrokowaniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 sierpnia 2000 r., sygn. akt II KO 172/00).

Słusznie też Sąd I instancji wskazał na istnienie przesłanek szczególnych warunkujących dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania. Charakter i ilość zarzuconych podejrzanemu czynów (m. in. z art. 258 § 1 k.k., z art. 286 § 1 k.k. i z art. 294 § 1 k.k. i z art. 273 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k., z art. 310 § 1 k.k. i art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.), wysoki stopień społecznej szkodliwości, powodują, że wymierzenie surowej kary w rozumieniu przepisu art. 258 § 2 k.p.k., staje się realne, a nie tylko hipotetyczne. Obawa ta jest uzasadniona również sposobem i okolicznościami ich popełnienia, wysokością wyrządzonej szkody w mieniu Skarbu Państwa oraz wysokością korzyści majątkowej jaką podejrzanemu miał osiągnąć z przestępczego procederu. Powyższe okoliczności w zestawieniu z ustawowym zagrożeniem za zarzucane przestępstwa pozwala prognozować wymierzenie podejrzanemu surowej kary pozbawienia wolności.

Rozpoznając wywiedzione zażalenie, Sąd Apelacyjny po dokonaniu oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego doszedł również do przekonania, że Sąd I instancji trafnie przyjął, że po stronie podejrzanego J. M. zachodzi realna obawa mactwa przewidziana w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. Podejrzanemu stoi bowiem pod zarzutem udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, co prowadzi do wniosku, że może on, w związku ze szczególnym charakterem powiązań i zależności występujących w takich grupach, podejmować działania zmierzające do zakłócenia prawidłowego toku postępowania przygotowawczego. Nie trzeba zatem w przypadku tego rodzaju sprawców wskazywać konkretnych dowodów, które przemawiałyby za podejmowaniem przezeń działań stanowiących bezprawne utrudnianie postępowania, co z reguły jest wymagane przy przesłance z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. Powyższy utrwalony już od wielu lat pogląd znajduje też pełne odzwierciedlenie w realiach niniejszej sprawy, zwłaszcza, że podejrzanemu jako jeden z uczestników przestępczego procederu miał uczynić sobie z niego stałe źródło pokaźnych dochodów.

Mając na uwadze powyższe nie sposób podzielić zarzutu obrazy przepisu art. 257 § 1 k.p.k. W wypadku podejrzanego J. M. występuje bowiem znaczne nasilenie dwóch przesłanek szczególnych uzasadniających stosowanie tymczasowego

aresztowania.. Ów stan rzeczy powoduje zaś wzmożoną obawę podejmowania działań zakłócających prawidłowy tok postępowania i prowadzi tym samym do wniosku, że tylko tymczasowe aresztowanie jest w stanie skutecznie zabezpieczyć prawidłowy tok postępowania przed takimi realnie grożącymi działaniami.

Jednocześnie trzeba wyjaśnić, że przewidziana w wymienionym przepisie art. 257 § 1 k.p.k., tak zwana zasada minimalizmu nie nakazuje bynajmniej bezwzględnego stosowania łagodniejszych środków zapobiegawczych, lecz statuuje wymóg, aby nie

stosować izolacyjnego środka zapobiegawczego, gdy wystarczą inne środki o charakterze wolnościowym. Z przedstawionych wcześniej względów, w wypadku w/w podejrzanego, stosowanie takich łagodniejszych środków nie może być obecnie rozważane.

Sąd Apelacyjny w składzie rozpoznającym zażalenie podziela również wywody zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, że niniejsza sprawa ma charakter skomplikowany, wielowątkowy i wielopodmiotowy w myśl art. 263 § 2 k.p.k. W konsekwencji czego – wbrew twierdzeniom obrońcy podejrzanego - taki charakter sprawy sam w sobie stanowi okoliczność warunkującą, nie tyle samo zastosowanie tymczasowego aresztowania, ile czas jego trwania, gdyż w wypadku tak znacznej złożoności podmiotowej i przedmiotowej sprawy oraz zakresu przestępczej działalności wydłużenie czasu trwania postępowania przygotowawczego stanowi naturalną konsekwencją takiego stanu rzeczy. Wobec powyższego stwierdzić trzeba, że przedłużenie stosowania wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania o kolejne 3 miesiące było zasadne. Przy czym należy podkreślić, że organy śledcze powinny wyjątkowo terminowo wykonywać zaplanowane czynności i dążyć do tego, aby ich realizacja przebiegała sprawnie, zwłaszcza, że podstawę wniosku prokuratora stanowią te same czynności, jako konieczne do przeprowadzania, które były powołane w poprzednim wniosku o przedłużenie tymczasowego aresztowania.

Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności uznać należy, że w chwili obecnej brak jest możliwości zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania za pośrednictwem innego środka zapobiegawczego niż tymczasowe aresztowanie.

Sąd Apelacyjny, nie stwierdził również, by w przypadku podejrzanego J. M. zachodziły okoliczności, o jakich mowa w art. 259 § 1 k.p.k., które mogłyby skutkować odstąpieniem od tymczasowego aresztowania.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

ZARZĄDZENIE

1. o treści postanowienia poinformować podejrzanego z pouczeniem o jego prawomocności oraz jego obrońców,
2. zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 16 lipca 2014 roku.